

JAUFRÉ RUDEL

HOGYHA MÁR A FORRÁS HABJA

(QUAN LO RIUS DE LA FONTANA)

Hogyha már a forrás habja
tisztán buggyan, könnyedén,
tárul a vadrózsa szirma
és a fán a csalogány
csengő hangon fog a dalba,
s egyre szebbé alakítja,
ideje, hogy én is kezdjem.

Messzi szerelem: miatta
mennyi kín sajdult belém,
s nem lelek másfajta írta,
csak mi szavai nyomán

sarjad bennem s őt mutatja:
édes szerelemre hív a
függöny alatt vagy a kertben.

Örömtől örökre tiltva
láng emészt, mert szebb leány
nincsen, Isten nem akarta,
keresztény se szaracén,
se zsidó, ki így virítna.
Mennyi mannát hullajthatna
egy csipetnyi szerelemben!

Vágyamat nem csillapítja
most már az se, hogyha tán
lángolásom be is csapna,
s másé lenne, nem enyém.
De a tövis-karmu kínra
öröm-ír jó, gyógyítgatja:
ne sajnáljon senki engem!

Ezt nem pergamenre írva
nyújtom át, hisz szín-román
nyelven szedtem tiszta dalba –
s Hugo Brunek küldöm én!
Boldogít, hogy Peitavina,
Berri, Bretanha s Guiana
népe örvend, hallva versem.

Eörsi István fordítása

A NAP MÁJUSBAN HOSSZU MÁR

(LANQUAN LI JORN SON LONG EN MAY)

A nap májusban hosszú már,
madárdal büvöl messziről,
s míg ballagok, reám talál
szerelem kínja messziről.
Tűnődöm, búsan csüng fejem –
a dal s a galagonya sem
tetszik már jobban mint a fagy.

Az Úr kegyes, kezemre jár:
hozzá vezérel messziről.
De egy áldásért két halál
szeretni ilyen messziről.
Lennék zarándok szívesen,
csak megláthatná kedvesem
csuhámat s vándorbotomat.

Hogy esdek majd a kapunál,
hisz hozzá jöttem messziről.
Talán majd szállást is kínál,
hogy hazaérjek messziről.
Beszélget édesen velem,
s a szép szavaktól részegen
jósomszédjának elfogad.

Borús és boldog búcsu vár,
csak lássam őt s ne messziről:
de ím, közénk feküdt a táj;
elérem-é oly messziről?
Hány lépés még a végtelen?
Jövöm hiába kémlelem...
Istenre bízom sorsomat!

Sosem kell már szerelmi báj,
s öröm – csak tőle, messziről,
hisz nem ragyog több ily sugár
sem itt közel, se messziről.
Jósága példakép nekem:
sínylődnék érte szerezsen
fogságban is, mint árva rab!

Te műved élet és halál,
s az, hogy szeressek messziről:
erőt adj, Mennyei Király,
ne félve nézzem, messziről,
de megláthassam oly helyen,
hol belekáprázdik szemem,
s palota lesz a kerti lak.

Mohónak joggal mondanál:
szeretni vágyom messziről,
mert leghőbb öröm, bárha fáj,
szeretni híven, messziről.
De boldogságom nem lelem,
mert megtagadta végzetem
szerelmemért jutalmamat.

De boldogságom nem lelem,
légy átkozott, vak végzetem:
megtagadtad jutalmamat.

Eörsi István fordítása

CONON DE BÉTHUNE

EGY MÁSIK TÁJON, HAJDAN, MEGESETT

(IL AVINT JA EN UN AUTRE PAIS)

Egy másik tájon, hajdan, megesett,
hogy egy lovag szerelmes ostromára
addig mondott a hölgy rideg nemet,
ameddig el nem fonnyadt ifjusága.
Majd egyszer csak így szólította meg:
„Barátom, hitegettem eleget,
a próbát, látom, fényesen kiállta,
nem bánom, hogyha ezután szeret.”

A lovag a hölgy arcába meredt,
és látta: oly fakó, hogy szinte sárga.
„Szerelme – szólt – fenséges és remek
de balsors űz, mivel csak most kínálja.
Liliomarca vajon hova lett?
Úgy tönkrement, hogy rá sem ismerek,
tán elrabolták? Nem lelem, hiába...
Döntése, hölgyem, balgább nem lehet.”

Restelkedett a hölgy a gúny miatt,
s dühösen odavágta: „Istenemre,
vitéz, iménti szavam tréfa csak,
és ön, no lám, mégis komolyra vette?
Sosem kélt bennem ilyen gondolat,
nőket szeretni úgysem tud, lovag!
Ezerszer inkább csókolna s ölelné
sima orcáju szép ifjoncokat!”

„Regéltek önről, asszonyom, sokat,
a szépségéről is – de nem ma persze,
Trójáról is mondtak szép dolgokat,
hogy mily nagy volt hatalma s harci kedve,
ma már helyét tudjuk fellelni csak.
Ezért hát meg ne vesse azokat,
akiknek nem kell már az ön szerelme,
bocsásson meg, hisz mentségük akad.”

„Vitéz, az Égre, csúfság csakugyan:
korom miatt gyaláz – de azt se bánom.
Igaz, hogy ifjúságom odavan,
de sok a pénzem, fényes a családom,
s vágnak csekély bájamra is sokan,
egy hónap óta mennyi új roham:
üzent a márki, s Barrois a páston
szerelmemért lándzsát tört boldogan.”

„Az Égre, hölgyem, vesztébe rohan,
ha ily reménnyel csügg a származáson,
hisz száz vitéz vívott önért, olyan,
ki nem szeretné most már semmi áron,
királylány is lehetne – hasztalan!
Hölgy azzal vonz, ha szép, s ha esze van,
s nem rokonáért szeretjük az ágyon –
ön is ráébred erre biztosan.”

Eörsi István fordítása